

Rezoliucinė dalis

1. 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 90 straipsnio 1 dalyje vartojamas sąvokas „anuliavimas“, „atšaukimas“ ir „nutraukimas“ reikia aiškinti taip, kad jos apima atvejį, kai pagal finansinės nuomos sutartį su galutiniu nuosavybės teisės perdavimu finansinės nuomos davėjas nebegali reikalauti iš finansinės nuomos gavėjo finansinės nuomos įmokų, nes finansinės nuomos davėjas atšaukė šią sutartį dėl finansinės nuomos gavėjo šios sutarties nevykdymo.
2. Tuo atveju, kai galutinai nustojama vykdyti finansinės nuomos sutartį dėl finansinės nuomos gavėjo mokėtinų įmokų nemokėjimo, finansinės nuomos davėjas gali remtis Direktyvos 2006/112 90 straipsnio 1 dalimi prieš valstybę narę, kad galėtų sumažinti pridėtinės vertės mokesčio apmokestinamąją vertę, nors taikytina nacionalinė teisė tokį atvejį, viena vertus, laiko „nesumokėjimu“, kaip tai suprantama pagal šio straipsnio 2 dalį, antra vertus, neleidžia sumažinti apmokestinamosios vertės šio nesumokėjimo atveju.

(¹) OL C 364, 2016 10 3.

**2017 m. balandžio 27 d. Hernández Zamora, SA pateiktas apeliacinis skundas dėl
2017 m. vasario 17 d. Bendrojo Teismo (devintoji kolegija) priimto sprendimo byloje T-369/15,
Hernández Zamora, SA / Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba**

(Byla C-224/17 P)

(2017/C 412/18)

Proceso kalba: anglų

Šalys

Apeliantė: Hernández Zamora, SA, atstovaujama advokato J.L. Rivas Zurdo

Kitos proceso šalys: Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba (EUIPO), Rosen Tantau KG

2017 m. spalio 19 d. nutartimi Teisingumo Teimas (septintoji kolegija) pripažino, kad apeliacinis skundas nepriimtinas.

2017 m. gegužės 5 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija / Vengrija

(Byla C-235/17)

(2017/C 412/19)

Proceso kalba: vengrų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama L. Malferrari ir L. Havas

Atsakovė: Vengrija

Ieškovės reikalavimai

Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- pripažinti, kad priėmusi teisės normas, kuriomis ribojama uzufukto teisė į žemės ūkio paskirties sklypus, Vengrija neįvykdė jai pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 49 ir 63 straipsnius ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 17 straipsnį jai tenkančių pareigų.
- priteisti iš Vengrijos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Komisija mano, kad Vengrijos teisės normos, dėl kurių kilo ginčas ir kuriomis akivaizdžiai neproporcingai ribojama uzufukto teisė į žemės ūkio ir miškų ūkio paskirties sklypus, yra nesuderinamos su pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 49 ir 63 straipsnius ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 17 straipsnį Vengrijai tenkančiomis pareigomis.

Uzufukto teisių *ex lege* panaikinimas riboja Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 49 straipsnyje įtvirtintą įsisteigimo laisvę, būtent dėl to, kad uzufukto teisės išnykimas užkerta kelią arba ypač apsunkina galimybę iki tol uzufukto teises turėjusiems subjektams steigti įmones Vengrijoje (arba įgyti teises naudotis žemės ūkio paskirties sklypais), siekiant joje vykdyti savo veiklą ir savarankiškai vykdoma ekonomine veikla prisidėti prie ekonominės ir socialinės tarpusavio sąveikos Sąjungoje užtikrinimo. Komisija mano, kad uzufukto teisių *ex lege* panaikinimas gali trukdyti įsisteigimo laisvės įgyvendinimui arba padaryti jį mažiau patrauklų.

Vengrijos teisės normomis taip pat pažeidžiamas laisvas kapitalo judėjimas, nes jomis užkertamas kelias Vengrijos pilietybės neturinčių subjektų investicijoms į Vengrijoje esantį nekilnojamąjį turtą arba tokios investicijos ribojamos. Tokios teisės normos lemia egzistuojančių uzufukto teisių nuvertėjimą, o tai taip pat riboja laisvą kapitalo judėjimą.

Vengrijos teisės normose įtvirtinta netiesioginė diskriminacija, kuri yra nepalanki Vengrijos pilietybės neturintiems Europos Sąjungos piliečiams.

Minėtas laisvių ribojimas nėra pateisinamas. Jis nepateisinamas nei kuriuo nors Sutartyje numatytu pagrindu, nei kitais Vengrijos vyriausybės vykstant procedūrai nurodytais pagrindais.

Ypač nepriimtinas Vengrijos vyriausybės argumentas, kad ribojimas būtinas siekiant nutraukti neteisėtą situaciją. Komisijos manymu, nepriimtina bendra prezumpcija – kuri nepatvirtinta jokių konkrečių atveju – kad visos su užsieniečiais sudarytos sutartys dėl uzufukto teisių į žemės ūkio paskirties sklypus Vengrijoje yra neteisėtos ir negaliojančios nuo sudarymo momento. Taip pat negalima pritarti argumentui, kad visos sutartys yra neteisėtos, nes buvo sudarytos neturint leidimo valiutos keitimui, kurio reikalauta pagal iki 2002 m. galiojusių teisės aktų nuostatas.

Vengrijos teisės normose nustatyti ribojimai neatitinka proporcingumo reikalavimo, nes nėra tinkama priemonė siekiamiems tikslams pasiekti ir, be to, stipriai viršija tai, kas būtina jiems pasiekti.

Vengrijos teisės normos neatitinka teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių principų ir neužtikrina tinkamo žalos, patirtos dėl uzufukto teisių panaikinimo ar apribojimo, atlyginimo.

Komisijos teigimu, Vengrijos teisės normos, dėl kurių kilo ginčas, prieštarauja Chartijos 17 straipsniu užtikrinamai teisei į nuosavybę. Tam tikrais atvejais teisė į nuosavybę pažeidžiama net jei pažeidimas neapima visų trijų „nuosavybės“ sudedamųjų elementų (naudojimo, valdymo ir disponavimo).

**2017 m. birželio 28 d. Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard ir Darren Neville pateiktas
apeliacinis skundas dėl 2017 m. balandžio 28 d. Bendrojo Teismo (aštuntoji kolegija) priimto
sprendimo byloje T-580/16, Azoulay ir kt. / Europos Parlamentas**

(Byla C-390/17 P)

(2017/C 412/20)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Apeliantai: Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard, Darren Neville, atstovaujami advokato M. Casado García-Hirschfeld

Kita proceso šalis: Europos Parlamentas